

for Fædrelandet og Samfundet ud deraf. I Stedet derfor vilde Ministrene, naar de blot vilde lytte til de Stemmer, som givde sig tilkænde gjennem det af Folket umiddelbart valgte Flertal i denne Sal, maaſke kunne faae Alt afviklet paa en ſaadan Maade, ſom jeg er overbevist om, at diſſe veſtindige Mænd ſelv kuſte, og ſom enhver Fædrelandsven maa kuſte. Jeg kan ikke ſe Andet, end at der er ſorte Udſigter for vort Fædrelands Fremtid, naar det Forhold ſkal vedblive at være tilſtebe, at der er et beſtemt stort Flertal i den umiddelbart valgte Del af Befolkningen, ſom fordrer beſtemte Reformer, og der ligeover for dem ſtaaer et Miniſterium, ſom ſpøtter ſig til en efter min Mening uheldig forandret Grundlov, og ſom ikke har noget Middel til at komme ud af de Konflikter, der deraf kunne opſtaa, og det Uføre, hvori man derved er kommen. Dette er efter min Mening den uheldigſte Stilling, man kan tænke ſig. Jeg ſkal gjøre opmærksom paa, at, om man nu end, ſaaledes ſom man kan høre det her af viſſe Udtalelſer, ikke ſaa ganſke med Tilfredsſhed betragter Flertallet i Folkethinget, ſaa maa man dog erkende, at det er den Lovlig valgte Repræſentation, og man ſkal ikke tro, at den vil blive væſentlig anderledes, eller af anden Beſtaffenhed, end den for Tiden er; efter hvad jeg kjender til Befolkningen, tror jeg ikke, at der er nogen Udſigt dertil. Men hvormed ſkal dette ende? Jeg vil rette det Spørgſmaal til Miniſteriet: Skal ſaa vor Forfatning vedblive at beſtaa ſom en ſaadan ufrugtbar Indretning? Der vil da deraf opſtaa et Lebe til Forfatningen, og hvordan dette da vil ende under de Forhold, vi i Øvrigt leve under, er der maaſke Ingen, der kan ſige, men at der ikke vil komme noget Godt deraf, forekommer mig aldeles indlyſende. Jeg vil kun ſige dette: Kunne vi ikke drive det dertil, at den, der danner Miniſteriet, vil tage Hensyn til, hvad der ſaaledes foreligger ſom uopløſelig Sinding og Vanſtelighed for Lovværket, ſaa ſer jeg ikke, hvilket Haab der kan være om, at vort Land kan gaa en heldig Fremtid i Møde. Jeg beſlæger i høi Grad den Tilſtand, der nu er tilſtebe. Min ſimple Mening er den, at kunne vi ikke have en Forfatning paa anden Maade end paa denne, ſaa ſætter jeg ingen Pris paa en ſaadan Forfatning, den er da ikke Andet end Blændværk. Jeg ſkal alſaa ſtemme for det Forſlag, der er fremkommet. Det er min Overbeviſning, at der, naar vi lade den nuværende Tilſtand beſtaa, ligesom ſtjæles ud af Befolkningens Lomme, eller rettere der bortvinder Summer, ſom ſkulde gaa til Fæſtebønderne, og de gaa over til Andre, ſom efter den gamle Lovgivning ikke ſkulde være Giere deraf. Dette er Noget, ſom det ikke kan nytte at negte, og det er høiſt uheldigt, at man i en ſaadan Interesſefag viſer Lendents til at begunſtige Saadant. Man er høert Dieblit bange for, at der fra neden af ſkal gjøres Beſtræbelſer i denne Retning; men ſaa

ſkal man heller ikke gaa i Spidsen med Beſtræbelſer fra oven af i en lignende Retning.

Formanden: Udtrykket „bortſtjæle“ var noget for stærkt.

Winther: Det mente jeg heller ikke at ville ſige, og jeg rettede det ſelv.

Formanden: Ja, det ærede Medlem rettede det ſelv, men jeg vilde ogſaa have ſtolet paa, at det ærede Thing ikke vilde have opfattet dette Udtryk i dets ſtærkeſte Forſtand.

J. A. Gauſen: Jeg ſkal ligeoverfor det ærede Medlem, der ſidſt talte, bemærke, at naar han anførte ſom Forſlagsſtillerens Mening, at Landſtinget ſkulde høre ſig for Miniſteriet, eller for jeg veed ikke hvem, ſaa er dette ſlet ikke Forſlagsſtillerens Mening; dette er det ærede Medlem ikke berettiget til at ſige. Vor Mening er ikke, at Landſtinget ſkal høre ſig for Nogen, men vi tro, at man med en anden Magt imellem begge Thing meget vel vilde kunne forhandle om Noget med hinanden, uden at den One eller den Anden behøver at høre ſig; thi det er Mellemmagten, ſom efter vor Overbeviſning er Hindringen for en Samvirken imellem begge Thing. Dernæſt ſkal jeg gjøre opmærksom paa, at diſſe mørke Mæſer, diſſe truende Udſigter, ſom det ærede Medlem ſaae i det Tjerne, viſtnok ere Spøgelſer, ſom han ſer ved høllys Dag. Jeg tror ikke, at der er den ſjæneſte Anledning til at nære ſaa foruroligende Tanker ſom dem, han her udtalte. Vi have en Forfatning, og den har ſine forſkjellige Magter, ſom hver for ſig veed, hvor vidt deres Grændſer gaa, og ſaa længe hver Myndighed bliver indenfor ſine forfatningsmæssige Grændſer, behøver der ingen Frygt at være. Kan der end være nogle Tider, hvor det kan have ſine Vanſteligheder, ſaa vil man vel komme ud derover, uden at man behøver at være bange og have ſaadanne frygtelige Mæſer. Vi ere Alle fuldt overbeviste om, at i Danmark vil ingen af Statsmagterne gaa udover den Myndighed, ſom enhver iſær af dem har iſølge Forfatningen.

Winther: Jeg beder at undſkyldte, at jeg har taget feil af de ærede Forſlagsſtillerens Betragtning, det er maaſke ogſaa mere Udtalelſer, ſom ere fremkomne paa andre Steder i Landet, der have bragt mig til at tro dette; men jeg ſkal gjerne indvømme, at det maaſke er en feilagtig Opfattelſe. Jeg har i Øvrigt kun betingelſesviſt udtalt denne mørke Mæſe, nemlig under den Forudsætning, at der ikke af den kompetente Magt blev taget Hensyn til denne Stilling, og at der ikke fra dennes Side blev ſøgt at hjælpe. Derſom det ikke ſker, tror jeg, at jeg har Ret i, at der ikke kan komme noget Heldigt ud af en Tilſtand